

Коли Вельветовий Кролик з'явився в будинку Хлопчика, він був дуже гарним. Товстенький, як і годиться кролику, в біло-коричневій, приємній на дотик плямистій шубці, із довгими, наче справжніми вусами з ниток та вушками, що вилискували зсередини рожевим атласом. Різдвяного ранку він сидів у панчосі Хлопчика поверх усіх подарунків. Це було чудово!

У панчосі лежали й інші подарунки: горіхи, апельсини, іграшковий поїзд, шоколадні цукерки, механічна мишка... Але Кролик був краще за всіх! Кілька годин Хлопчик не випускав його з рук... Але потім на святковий обід завітали родичі, принесли багато цікавого, і Хлопчик невдовзі геть забув про Вельветового Кролика.

Досить довго Кролик жив у шафі в дитячій, і ніхто про нього не згадував. Він соромився, бо був зшитий усього лише з простого вельвету, і багато хто з дорогих іграшок не хотів з ним дружити. Механічні моделі були пихатими й зарозумілими і дивилися на кожного зі зневагою. Це були сучасні іграшки, які багато чого вміли і через це вважали себе справжніми. Навіть модель човна, яка уже два роки була у Хлопчика і потерлася з усіх боків, стала поводитись, як вони. Кролик не міг навіть уявити собі, що він може бути моделлю чогось, бо не знав, що існують справжні кролики. Він вважав, що всі вони складаються всередині з тирси, як і він, до того ж розумів, що тирса — застарілий матеріал, тому не може цінуватися в сучасному суспільстві. Навіть Тімоті, лев із дерева, який був зроблений солдатами-інвалідами, величався й уявляв, ніби пов'язаний з урядом. Серед цих іграшок маленький Кролик відчував себе другосортним, і єдиним, хто до нього добре ставився, був Шкіряний Кінь.

Шкіряний Кінь жив у дитячій довше за всіх інших. Він був таким старим, що його коричнева шкура потерлася, шви от-от могли розійтися, а більшу частину волосся з хвоста витягли, щоб сплести намисто. Він був мудрим, бо бачив, що

механічні іграшки задирали носа, але незабаром у них ламалися основні деталі та їх викидали. Він знав, що вони звичайні іграшки й ніколи не стануть справжніми. А в дитячій панувала чарівна атмосфера, яка цьому сприяла, й лише старі та мудрі іграшки, як-от Шкіряний Кінь, добре це розуміли.

— Що значить бути справжнім? — якось запитав Кролик, коли вони лежали в дитячій, перед тим як Няня почала прибирати в кімнаті. — Це означає мати всілякі штучки, які рухаються всередині тебе?

— Чи станеш ти справжнім, зовсім не залежить від того, з чого і як ти зроблений, — сказав Шкіряний Кінь. — Іграшка стає справжньою, коли дитина дуже любить її. Не просто грається з нею, а дійсно любить!

— Це боляче? — спитав Кролик.

— Іноді, — чесно, як і завжди, відповів Шкіряний Кінь, — але якщо ти справжній, це абсолютно неважливо.

— Це відбувається миттєво, ніби тебе вмикають, — продовжував цікавитися Кролик, — чи поступово?

— Це не трапляється в одну мить, — пояснив Кінь, — а займає чимало часу. Ось чому це не відбувається з іграшками, що повсякчас ламаються або мають гострі кути, або з якими треба обережно поводитися. Найчастіше, поки станеш справжнім, більша частина твого волосся випаде, очі відірвуться, ти виглядатимеш пошарпаним і навіть можеш втратити якісь частини. Але все це зовсім неважливо. Адже якщо ти став справжнім, то вже не можеш бути негарним, так думають лише ті, хто нічого не розуміє.

— А ти — справжній? — спитав Кролик, але пошкодував про це, бо подумав, що Кінь засмутиться, якщо це не так. Але той посміхнувся:

— Дядько Хлопчика зробив мене справжнім, — сказав він, — це було давно. Але якщо ти став таким одного разу, це назавжди. Ти вже не зможеш знову стати несправжнім...

механічні іграшки задирали носа, але незабаром у них ламалися основні деталі та їх викидали. Він знав, що вони звичайні іграшки й ніколи не стануть справжніми. А в дитячій панувала чарівна атмосфера, яка цьому сприяла, й лише старі та мудрі іграшки, як-от Шкіряний Кінь, добре це розуміли.

— Що значить бути справжнім? — якось запитав Кролик, коли вони лежали в дитячій, перед тим як Няня почала прибирати в кімнаті. — Це означає мати всілякі штучки, які рухаються всередині тебе?

— Чи станеш ти справжнім, зовсім не залежить від того, з чого і як ти зроблений, — сказав Шкіряний Кінь. — Іграшка стає справжньою, коли дитина дуже любить її. Не просто грається з нею, а дійсно любить!

— Це боляче? — спитав Кролик.

— Іноді, — чесно, як і завжди, відповів Шкіряний Кінь, — але якщо ти справжній, це абсолютно неважливо.

— Це відбувається миттєво, ніби тебе вмикають, — продовжував цікавитися Кролик, — чи поступово?

— Це не трапляється в одну мить, — пояснив Кінь, — а займає чимало часу. Ось чому це не відбувається з іграшками, що повсякчас ламаються або мають гострі кути, або з якими треба обережно поводитися. Найчастіше, поки станеш справжнім, більша частина твого волосся випаде, очі відірвуться, ти виглядатимеш пошарпаним і навіть можеш втратити якісь частини. Але все це зовсім неважливо. Адже якщо ти став справжнім, то вже не можеш бути негарним, так думають лише ті, хто нічого не розуміє.

— А ти — справжній? — спитав Кролик, але пошкодував про це, бо подумав, що Кінь засмутиться, якщо це не так. Але той посміхнувся:

— Дядько Хлопчика зробив мене справжнім, — сказав він, — це було давно. Але якщо ти став таким одного разу, це назавжди. Ти вже не зможеш знову стати несправжнім...

